

ning til at gøre et Par Bemærkninger. Jeg vil først blot sige, at lige saa lidt som den Statistik, der er fremført her fra Australien, har nogen Betydning til Afgørelsen af det store Spørgsmaal, lige saa lidt er det muligt at drage en Sammenligning mellem denne Statistik og den, det ærede Medlem fremførte for 1902. Forholdet er nemlig simpelt hen det, at der ikke for den fremmede Statistiks Vedkommende staar det allermindste om, hvor mange Sager der ere afgjorte ved frivillig Voldgift og Overenskomst. Her er altsaa kun Tale om den Række Sager, der ere komne til Afgørelse ved den tvungne Voldgift. Derfor tror jeg ikke, de to Ting høre sammen . . . (N. Andersen: De have slet ingen frivillig Voldgift.). Ja, hvis de ikke have anden Voldgift end den tvungne, saa at der altsaa kun har været de 52 Sager i det hele, saa maa der dér være næsten ideale Arbejdsforhold. Jeg hører heller ikke — det er meget langt fra — til dem, der mene, at man skal opfatte de to Organisationer: Arbejdsgiverforeningen og Fagforbundene, som naturlige Fjender — tværtimod, de skulde jo helst staa saaledes, at de i Fællesskab kunde løse de Divergenser, der fremkomme. Men det er paa den anden Side ganske sikkert, at de ogsaa staa rustede til at optage Kampen. Jeg vil da gøre opmærksom paa, at de ere ikke ene afgørende i Spørgsmaalet om, hvad der baa-der det hele Samfund. Der maa vi andre, selv med Forbehold af nogen Naivitet, have Lov til ogsaa at have vor Mening. For Resten vil jeg til Slutning, naar det ærede Medlem lader forstaa, at han ikke tror det muligt at skabe en Instans til Afgørelse paa dette Omraade, gøre opmærksom paa, at det dog er klart, at naar man ikke forsøger derpaa, saa naar man det ikke. Men jeg vil dog angive en Antegning i en bestemt Retning, som dog i det mindste i nogen Grad kan dæmpe Vanskelighederne, og det er f. Eks. at lade det komme til Skadeserstatning for Organisationernes Vedkommende, naar der har været Arbejdskonflikt. Det ere vi ikke naaede til endnu, og det er dog vist et Moment, der i nogen Grad kunde virke dæmpende.

N. Andersen: Jeg vil gerne sige til det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (M. Madsen), at der foreligger aldeles ikke noget nogetsteds fra i Verden som Bevis for, at det virkelig kan lade sig gennemføre ad Lovgivningsvejen at forhindre Arbejdskonflikter i deres Ud-

brud, og naar det ærede Medlem mener, at saa længe man ikke har forsøgt det, ved man det ikke, vil jeg sige: Ja, men alle de Forsøg, der ere gjorte rundt omkring, ere jo strandede. Der er jo ikke et eneste Sted i Verden, hvor man kan finde en saadan Institution, der kunde klare disse Forhold, og det er min Overbevisning — saa kan man længe nok mene det modsatte — at det ikke for Tiden vil være gørligt at instituere nogen som helst tvungen Voldgift, der kan forhindre Arbejdskonflikter, allerede af den ganske simple og nærliggende Grund, at Statsmagten altid, saa vidt jeg kan se, vil mangle Midler til at kunne tvinge Arbejdere, der ikke ville arbejde, til at arbejde, eller til at tvinge den Mand, der ikke vil holde sin Fabrik aaben, til at holde den aaben. Det kan ikke lade sig gøre, det er efter min Mening ganske umuligt. Det vilde ogsaa være ganske forunderligt, om man her i Landet vilde gaa i Spidsen med at instituere tvungen Voldgift, da der — saa vidt jeg ved — ikke er noget Land, der er saa langt fremme i Retning af fri Voldgift som netop Danmark.

Ordføreren (Jens Busk): Jeg vil gøre et Par smaa Bemærkninger, navnlig til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 8de Valgkreds (Martin Olsen). Jeg skal ikke følge ham og komme ind paa det religiøse, thi jeg tror ikke, vi forstaa hinanden her; jeg tror ikke, vi skulle gaa dybere til Bunds her. Det ærede Medlem lod til at have Lyst til atter og atter, som han ogsaa har gjort uden for denne Sal, paa en ejendommelig Maade at harcellere over, hvad Kristeligt dansk Fællesforbund havde sagt. Jeg kommer i Tanker om den Tekst, jeg hørte for 27 Aar siden, da jeg første Gang blev Medlem af dette Ting. Da blev der holdt en Rigsdagsprædiken for os af gamle, afdøde Pastor Brandt, og denne Rigsdagsprædiken havde en Tekst, som jeg aldrig siden har glemt, og som jeg tror, vi ikke her i den lovgivende Forsamling skulde glemme. Det var den bekendte Tekst over en af de oldenborgske Kongers Valgsprog, at „Gudsfrygt styrker Riget“. Det tror jeg paa endnu, saa naiv er jeg endnu, efter at jeg har siddet her i henved 30 Aar, at jeg tror, det er rigtigt. Jeg tror ikke, det er saadan hen i Vejr og Vind, naar Kristeligt dansk Fællesforening holder sig ogsaa til det religiøse. Det skal man ikke gøre Nar ad dem for eller le ad dem for. Jeg tror, det har mere at betyde, end det ærede Medlem